

[Udenrigsministeren.]

Mulighed for deres Opfyldelse i Fremtiden er udelukket? Jeg maa bede de ærede Medlemmer erindre, at vi hidtil ikke har modtaget noget Svar paa Memorandummet af 19. Oktober. Dette har sin Forklaring. Memorandummet var selv et Svar paa Forslag, som var blevet stillet os af den britiske Regering i et Memorandum af 9. September 1946, men det maa ogsaa bemærkes, at Opfyldelsen af de vigtigste af de Ønsker, vi har fremsat, beror ikke paa Storbritannien alene, men paa Udfaldet af Stormagternes Drøftelse, der, som jeg har omtalt, næppe kan ventes afsluttet i en nær Fremtid.

Med Hensyn til Opfyldelsen af det Punkt i Memorandummet af 19. Oktober, der vel, naar alt kommer til alt, maa staa som det vigtigste, Adgangen til under de kommende internationale Forhandlinger at varetage de nationale danske Interesser, som er knyttet til den fremtidige Ordning af Forholdene i Sydslesvig, anser jeg Udsigterne for gunstige. Danmark var jo da ogsaa blandt de Stater, der blev opfordret til at udtale sig til Stedfortræder-Konferencen i London i Vinter.

Af de sydslesvigske Forslag er der eet, der især har vakt Opmærksomhed her i Landet, nemlig Tanken om, at der skal tillægges Befolkningen i Sydslesvig Ret til at afgøre, om den senere vil fremsætte Ønske om en endelig Afgørelse af Spørgsmaalet om Landsdelens statsretlige Stilling paa Grundlag af Selvbestemmelsesretten. Det maa vel forstaaes saaledes, at Indbyggerne ved Folkeafstemning skal spørges, om de ønsker at høre til Danmark eller til Tyskland eller eventuelt have Selvstyre eller henlægges under De Forenede Nationer.

Der kan anføres ikke faa Argumenter til Fordel for Tanken om en Folkeafstemning i Sydslesvig om en længere Aarrække til endelig Afgørelse af det statslige Tilhørsforhold. Naar vi i vort Memorandum siger, at Forholdene er uafklarede, og at kun Tiden kan vise, om Sindelagsskiftet er af varig Karakter, kunde man meget vel deraf udlede, at der burde træffes Bestemmelser til Sikring af en Folkeafstemning efter et vist Aaremaals Forløb, naar Afklaringen kan formodes at være sket.

Forholdet stiller sig for mig saaledes, at det ikke er sikkert, at den Politik, der i Overensstemmelse med Rigsdagens Vedtagelse er Regeringens, i det lange Løb vil vise sig tilstrækkelig. Det er tænkeligt, at det kan blive paakrævet at ændre den hidtidige Politik eller at supplere dens Grundlag. Imidlertid har jeg efter bedste Evne arbejdet for paa

det givne Grundlag at udnytte de foreliggende Muligheder.

Sammenfattende vil jeg til sidst gerne sige, at der i vor sydslesvigske Politik kun er een Vej at gaa, Rettens og Retfærdighedens. Det er farligt og kan blive skæbnesvangert at gaa ud over Retsgrundlaget. Vi staa klart paa Nationalitetsprincippets Grund.

I Sydslesvigpolitikken er der hidtil ikke opnaaet store Resultater; endnu har de dansksindede ikke opnaaet den Sikring af deres nationale og kulturelle Liv, som vi ønsker for dem; visse Tilløb er dog gjort. Ved Opfordringen fra Stormagterne til at udtale os om den kommende Ordning af Tysklands Forhold har vi faaet et Grundlag for at gøre vore Synspunkter gældende.

Efter alt at dømme vil der gaa lang Tid, inden Tysklands Fred er en Kendsgerning. Vilkaarene er uoverskuelige. I en saadan Situation kan vi ikke alt for fast binde os til en ganske bestemt Formulering af vore Forslag. Men de Grundsatninger, vi har opstillet i vort Memorandum af 31. Januar 1947, udgør et Grundlag, der i hvert Tilfælde maa prøves først. En ændret Situation kan kræve ny Stillingtagen, men Hensynet til Danmarks egne Interesser maa til syvende og sidst være afgørende.

Finansministeren (Thorkil Kristensen):

Der blev under Gaarsdagens Debat fremsat forskellige Bemærkninger, som direkte eller indirekte vedrører de Omraader, jeg har at gøre med, og det vil derfor være naturligt, at jeg i Dag siger enkelte Ord om disse Ting.

Det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft fremsatte en Række Betragtninger over de økonomiske Forhold og sagde herunder bl. a., at pengepolitiske Indgreb i højere Grad maa sættes i Forgrunden. Det var med stor Interesse jeg hørte denne Udtalelse, idet det altid har været min Opfattelse, at under den Afklaring af Danmarks økonomiske Forhold, som vi arbejder paa i disse Aar, er det ønskeligt ad pengepolitisk Vej at bidrage, hvad vi kan, til at skabe den Balance mellem den pengemæssige Efterspørgsel her i Landet og Produktionen, som alene kan bane Vej for friere Forhold i vort økonomiske Liv. Det er Regeringens faste Overbevisning, at en langvarig Fortsættelse af detaljerede direkte Indgreb og Restriktioner i det økonomiske Liv vil være til Skade for dette, og vi ser netop i pengepolitikken et Mittel til at skabe en saadan Ligevægt, at Restriktionerne engang med Tiden kan begynde at blive afviklet. Det kan kun glæde mig, at Ordføreren for vort største Parti mener, at pengepolitiske Ind-